

Դանիելի գիրք — Թիվ յոթանասունուր

Չորս պղծությունների բացահայտումը . ապստամբության պատմական գուգահեռը լատդիկեական աղվենտիզմում

Jeff Pippenger

2024-02-11

Ամորացիների պատմությունն օգտագործվում է՝ պատկերելու այն ժամանակը, երբ Աստծո բարկությունը գործադրվում է Լատդիկեական աղվենտիզմի դեմ: Քույր Ուայթը նշում է, որ Աստծո ժամանակը՝ Իր պատիժը գործադրելու համար, վերջին օրերում, երբ հարյուր քառասունչորս հազարը կնիքվում են, նույնն է, ինչ այն ժամանակ, երբ Աստված Իր բարկությունն իջեցրեց Ամորացիների վրա: Նա ասում է. «Թեև» Ամորացիների ազգը «նշանավոր էր իր կռապաշտությամբ և ապականությամբ, այն դեռևս չէր լցրել իր անօրենության բաժակը... Գթառատ Արարիչը պատրաստ էր հանդուրժել նրանց անօրենությունը մինչև չորրորդ սերունդը: Այնուհետև, եթե դեպի լավը որևէ փոփոխություն չերևար, Նրա դատաստանները պիտի իջնեին նրանց վրա: Անսխալական ճշգրտությամբ Անսահմանը դեռևս հաշիվ է պահում բոլոր ազգերի հետ: Քանի դեռ Նրա ողորմությունը մատուցվում է ապաշխարության կոչերով, այս հաշիվը բաց կմնա. բայց երբ թվերը հասնեն այն չափին, որ Աստված է սահմանել, Նրա բարկության ծառայությունը սկսվում է: Հաշիվը փակվում է: Աստվածային համբերությունը դադարում է»:

Քույր Ուայթը հստակորեն կապում է Լատդիկեական աղվենտիզմի դեմ ուղղված Աստծո բարկության ծառայությունը Եզեկիելի կողմից հարյուր քառասունչորս հազարի կնիք դրվելու պատկերավորման ժամանակաշրջանի հետ՝ որպես սկսվող այն պահին, երբ նրանց անօրենության բաժակը լցվում է, իսկ այդ բաժակը իր լրությանը հասնում է չորրորդ սերնդում: Այս ամբողջ տեղեկությունը ներկայացված է ութերորդ գլխում սկսված տեսիլքի համատեքստում, որը պատկերում է աստիճանաբար սաստկացող չորս զարշեղիություններ:

Ապա նա ինձ ասաց. «Մարդո՛ւ որդի, այժմ աչքերդ բարձրացրու դեպի հյուսիս տանող ճանապարհը»: Եվ ես բարձրացրի իմ աչքերը դեպի հյուսիս տանող ճանապարհը, և ահա՝ զոհասեղանի դռան մոտ, դեպի հյուսիս, մուտքի մոտ, նախանձի այդ պատկերը: Եվ նա ինձ ասաց. «Մարդո՛ւ որդի, տեսնո՞ւմ ես, թե ինչ են անում նրանք՝ այն մեծ պղծությունները, որ Իսրայելի տունը գործում է այստեղ, որպեսզի ես հեռանամ իմ սրբարանից. բայց դարձյալ շրջվիր, և դու ավելի մեծ պղծություններ կտեսնես»: Եվ նա ինձ տարավ գավթի դռան մոտ, և երբ նայեցի, ահա՝ մի անցք պատի մեջ: Ապա նա ինձ ասաց. «Մարդո՛ւ որդի, այժմ փորիր պատը»: Եվ երբ ես փորեցի պատը, ահա՝ մի դուռ: Եվ նա ինձ ասաց. «Մտի՛ր և տես այն չար պղծությունները, որ նրանք այստեղ անում են»: Ուստի ես ներս մտա և տեսա. և ահա՝ սողացող արարածների ամեն տեսակ կերպարանքներ, պիղծ գազաններ և Իսրայելի տան բոլոր կուռքերը՝ շուրջանակի պատի վրա պատկերված: Եվ նրանց առաջ կանգնած էին Իսրայելի տան ծերերից յոթանասուն մարդ, և նրանց

մեջտեղում կանգնած էր Շափանի որդի Յաազանիան. և յուրաքանչյուր մարդ իր խնկարկիչը ձեռքին ուներ, և խնկի թանձր ամպը բարձրանում էր: Այն ժամանակ նա ինձ ասաց. «Մարդո՛ւ որդի, տեսե՛լ էս, թե Իսրայելի տան ծերերն ինչ են անում խավարի մեջ, ամեն մարդ՝ իր պատկերների սենյակներում. որովհետև նրանք ասում են. “Տերը մեզ չի տեսնում. Տերը լքել է երկիրը”»: Եվ նա ինձ ասաց նաև. «Դարձյալ շրջվիր, և դու ավելի մեծ պղծություններ կտեսնես, որ նրանք անում են»: Ապա նա ինձ տարավ Տիրոջ տան դարպասի դռան մոտ, որ դեպի հյուսիս էր, և ահա՝ այնտեղ կանայք էին նստած և լալիս էին Թամմուզի համար:

Եվ նա ասաց ինձ. «Տե՛սար սա, ո՛վ մարդու որդի. Դարձի՛ր դարձյալ, և սրանցից ավելի մեծ պղծություններ պիտի տեսնես»: Եվ նա ինձ տարավ Տիրոջ տան ներքին գավիթը, և ահա Տիրոջ տաճարի դռան մոտ, գավթի և զոհասեղանի միջև, մոտ քսանհինգ մարդ կային՝ իրենց թիկունքները դարձրած դեպի Տիրոջ տաճարը, և իրենց երեսները՝ դեպի արևելք, ու նրանք երկրպագում էին արևին՝ դեպի արևելք: Այն ժամանակ նա ասաց ինձ. «Տե՛սար սա, ո՛վ մարդու որդի. Մի թե սա թեթև բան է Հուդայի տան համար, որ նրանք այստեղ անում են այն պղծությունները, որ անում են. որովհետև երկիրը բռնությամբ են լցրել և դարձյալ վերադարձել են Ինձ բարկացնելու համար. և ահա, ոստը մոտեցնում են իրենց քթին: Ուստի Ես էլ պիտի վարվեմ բարկությամբ. Իմ աչքը չի խնայի, և չեմ ողորմի. և թեև բարձր ձայնով աղաղակեն Իմ ականջներին, Ես նրանց չեմ լսի»: Եզեկիել 8:5–18.

Այն բանից հետո, երբ Եզեկիելին ցույց տրվեց առաջին գարշելիությունը՝ խանդի պատկերի կանգնեցումը զոհասեղանի դարպասի մուտքի մոտ, նրան հայտնվում է, որ պիտի տեսնի խանդի պատկերից էլ ավելի մեծ գարշելիություններ: Երկրորդ գարշելիությունը ներկայացված է գաղտնի խցերով, որտեղ առաջնորդությունը, որ ներկայացված է ծեր մարդկանց կերպարով, աղոթք է մատուցում՝ խնկով ներկայացված, և հռչակում է, թե Տերը լքել է երկիրը և չի տեսնում նրանց: Սակայն Եզեկիելին հայտնվում է, որ պիտի տեսնի սրանցից էլ ավելի մեծ գարշելիություններ:

Երրորդ գարշելիությունը ներկայացված է «կանայք, որ լալիս էին Թամմուզի համար» պատկերով, սակայն դրանից էլ ավելի մեծ գարշելիություն կա, որովհետև չորրորդ գարշելիությունը ցույց է տալիս քսանհինգ տղամարդկանցից կազմված մի առաջնորդություն, որ երկրպագում էր արեգակին՝ իր մեջքը դեպի տաճարը դարձրած:

Չորրորդ պղծության մեջ հռչակվում է, որ «ծեր մարդիկը» «երկիրը լցրել են բռնությամբ, և դարձյալ վերադարձել են Ինձ բարկացնելու. և ահա, նրանք ոստը դնում են իրենց քթին»: «Բարկացման օրը» այն օրն է, երբ Աստծո բարկության ծառայությունը սկսվում է, ինչպես եղավ հին Իսրայելի հետ, երբ նրանք մերժեցին Հեսուի և Քաղեբի պատգամը Ավետյաց երկրի վերաբերյալ: Կնքման պատգամի մերժումը նշանավորում է այն պահը, երբ անօրենության բաժակը լցվում է Երուսաղեմի համար: Հեսուն և Քաղեբը ներկայացնում են փոքրաթիվ խումբը, որոնք այն հավատարիմ քչերն են, որ հառաչում և աղաղակում են եկեղեցու և երկրի մեջ եղող պղծությունների համար:

Այն ժամանակ Մովսեսն ու Ահարոնը երեսնիվայր ընկան Իսրայելի որդիների ժողովրդի ամբողջ ժողովի առաջ: Եվ Նաւէի որդի Յեսուն ու Եփուննէի որդի

Քաղերը, որոնք երկրի հետախուզողների միջից էին, պատռեցին իրենց զգեստները: Եվ նրանք խոսեցին Բսրայելի որդիների ամբողջ ժողովրդի հետ՝ ասելով. «Այն երկիրը, որով անցանք՝ այն հետախուզելու համար, խիստ բարի երկիր է: Եթե Տէրը հաճություն ունենայ մեզանից, ապա մեզ կը մտցնի այդ երկիրը և այն մեզ կը տայ՝ մի երկիր, որ կաթ ու մեղր է բխեցնում: Միայն թե Տիրոջ դէմ մի՛ ապստամբեցէք, և մի՛ վախեցէք այդ երկրի ժողովրդից, որովհետև նրանք մեզ համար հաց են. նրանց պաշտպանությունը հեռացել է նրանցից, և Տէրը մեզ հետ է. մի՛ վախեցէք նրանցից»: Բայց ամբողջ ժողովը ասաց, որ նրանց քարկոծեն քարերով: Եվ Տիրոջ փառքը երևաց վկայության խորանում՝ Բսրայելի բոլոր որդիների առաջ: Եվ Տէրը ասաց Մովսէսին. «Մինչև ե՞րբ այս ժողովուրդը պիտի անարգի Ինձ, և մինչև ե՞րբ պիտի չհավատայ Ինձ՝ այն բոլոր նշանների հանդերձ, որ ես ցույց տուեցի նրանց մեջ: Ես նրանց կը զարկեմ ժանտախտով և կը զրկեմ նրանց ժառանգությունից, իսկ քեզանից կը ստեղծեմ նրանցից աւելի մեծ և աւելի հզոր ազգ»: Թուեր 14:5-12.

Թվոցում և նաև Եզեկիելում ապստամբների կողմից առաջ բերված «բարկացումը» հիմնված է ապստամբի՝ հայտնված «նշանները» ընդունելուց հրաժարվելու վրա: Մովսէսի օրերում մերժված «նշանները» այն «նշաններն» էին, որոնք նախատիպում էին Աստծո գործության հայտնությունը միլլերիտների պատմության մեջ: Հին Բսրայելը բարկացրեց Աստծուն՝ մերժելով Իր գործության հայտնության «նշանները» իրենց հիմնադիր պատմության մեջ: Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակակից շրջանում արդի Բսրայելն էլ է մերժում (երես թեքում) հենց այն հիմնադիր պատմությունը, որ պիտի լիներ այն «նշանը», որը նրանց հնարավորություն կտար «ճանաչելու» Կեսգիշերյան աղաղակի պատմության կրկնությունը, որը կրկնվում է վերջին օրերում:

Աստված թույլ է տալիս, որ ապստամբները տեսնեն Աստծո գործության դրսևորման կրկնությունը, որովհետև հենց Աստծո գործության դրսևորման այդ կրկնությունն էր ոչ միայն վերջին անձրևը, այլև այն ճշմարտությունը, որը կփրկեր նրանց, եթե նրանք լինեին ճշմարտությունը սիրողների թվում:

Եզեկիել ութերորդ գլխի չորս գարշելիքների նույնականացումը որպես Լառդիկեական աղվենտիզմի չորս սերունդների խորհրդանիշներ, վերջին օրերում Հուդայի ցեղից Եդյուծի կողմից բացվող պատգամի մի մասն է: Առաջին սերունդը սկսվեց 1863 թվականի ապստամբությամբ, և քսանհինգ տարի անց՝ 1888-ին, հասավ այն ապստամբությունը, որը նշանավորեց երկրորդ սերնդի սկիզբը՝ գաղտնի սենյակների խորհրդանիշով: Երեսունմեկ տարի անց՝ 1919-ին, Վ. Վ. Պրեսկոտի «Քրիստոսի վարդապետությունը» վերնագրված գրքի հրատարակությունը նշանավորեց երրորդ սերնդի սկիզբը, որը Եզեկիելը ներկայացրել էր որպես Տամուզի համար ողբացող կանայք: Եվ դրանից երեսունութ տարի անց՝ 1957-ին, «Հարցեր վարդապետության մասին» գրքի հրատարակությամբ, հասավ չորրորդ սերունդը, որը ցույց է տալիս այն ժամանակը, երբ ապստամբները կդառնան արևելքից ծագող կնքման պատգամի դեմ և կերկրպագեն արեգակին:

Մենք կսկսենք դիտարկել Լատդիկեական աղվենտիզմի ապստամբության երկրորդ սերունդը, որը հասավ 1888 թվականին Մինեապոլիսի Գլխավոր համաժողովին: Կարևոր է հիշել, որ Եզեկիելի բոլոր չորս գարշելիությունները տեղի են ունենում Երուսաղեմում. թեև դրանք ներկայացնում են ապստամբության առաջադիմական պատմություն, այն միշտ վերաբերում է այն ապստամբությանը, որ տեղի է ունենում քաղաքի ներսում, որը վերջին օրերում ներկայացնում է լատդիկեական աղվենտիզմը:

«Երուսաղեմի կործանման նշաններից մեկի վերաբերյալ Քրիստոս ասել էր. «Բազում սուտ մարգարեներ պիտի ելնեն և շատերին պիտի մոլորեցնեն»: Սուտ մարգարեներ իսկապես ելան՝ մոլորեցնելով ժողովրդին և մեծ բազմություններ առաջնորդելով անապատ: Հրաշագործ ուժի հավակնություն ունեցող մոգերն ու կախարդները ժողովրդին իրենց հետևից տարան լեռնային ամայություններ: Բայց այս մարգարեությունը ասվեց նաև վերջին օրերի համար: Այս նշանը տրված է նաև որպես Երկրորդ Գալուստի նշան: Իսկ այժմ ևս սուտ քրիստոսներ և սուտ մարգարեներ նշաններ ու հրաշքներ են ցույց տալիս՝ Նրա աշակերտներին գայթակղելու համար: Մի՞թե մենք չենք լսում այս բացականչությունը. «Ահա, Նա անապատում է»: Մի՞թե հազարավորներ չեն գնացել անապատ՝ հույս ունենալով այնտեղ գտնել Քրիստոսին: Եվ մի՞թե այն հազարավոր հավաքներից, որտեղ մարդիկ հավակնում են հաղորդակցություն ունենալ մահացած հոգիների հետ, այժմ չի՞ հնչում այս կոչը. «Ահա, Նա ներքին սենյակներում է»: Սա հենց այն պնդումն է, որ առաջ է քաշում սպիրիտիզմը: Բայց ի՞նչ է ասում Քրիստոսը: «Մի՛ հավատացեք. որովհետև ինչպես կայծակը ելնում է արևելքից և երևում մինչև արևմուտք, այնպես էլ կլինի Մարդու Որդու գալուստը»»: The Desire of Ages, 631.

Գաղտնի սենյակները հոգևորապաշտության խորհրդանիշ են, և Եզեկիելի ութերորդ գլխի երկրորդ գարշելիությունը տեղի է ունենում տաճարի ներսում, որտեղ երկրային պատկերները գաղտնաբար կախված էին պատերին:

Եվ ես ներս մտա ու տեսա. և ահա՝ սողացող արարածների ամեն տեսակ պատկերներ, գարշելի գազաններ և Իսրայելի տան բոլոր կուռքերը՝ պատկերված պատի վրա շուրջանակի: Եվ նրանց առաջ կանգնած էին Իսրայելի տան ծերերից յոթանասուն մարդ, և նրանց մեջտեղում կանգնած էր Շափանի որդի Յաազանիան, ամեն մեկի ձեռքին՝ իր բուրվառը, և խնկի թանձր ամպը վեր էր ելնում: Այնժամ նա ինձ ասաց. «Մարդու՝ որդի, տեսա՞ր, թե Իսրայելի տան ծերերն ինչ են անում խավարում, ամեն մեկը՝ իր պատկերների սենյակներում. որովհետև ասում են. «Տերը մեզ չի տեսնում. Տերը լքել է երկիրը»»: Եզեկիել 8:10–12.

Եզեկիելը տեսնում է «Իսրայելի տան կուռքերը՝ պատերին պատկերված» սրբարանի մեջ, սակայն նրան հստակ ասվում է, որ այս ապստամբությունը տեղի է ունենում նաև ծերերից յուրաքանչյուրի «պատկերների սենյակներում»: Բառացի տաճարի ներսում եղող ապստամբությունը բացահայտում է մարդկային տաճարի ներսում եղող ապստամբությունը:

«Տաճարը աշխարհի գնորդներից ու վաճառողներից մաքրելով՝ Հիսուսը հռչակեց Իր առաքելությունը՝ մաքրելու սիրտը մեղքի պղծությունից,—երկրային

ցանկություններից, եսասիրական կրքերից, չար սովորություններից, որոնք ապականում են հոգին: Մաղաքիա 3:1-3 մեջբերված»: The Desire of Ages, 161.

Երկրորդ պղծությունը ներկայացնում էր ամբարշտության դրսևորում թե՛ եկեղեցու ներսում, թե՛ այն ծերերի մտքերում, որոնք կոչված էին լինելու եկեղեցու պահապանները: Այնտեղ դրսևորված ամբարշտությունը սպիրիտիզմի ամբարշտությունն է: Նոյի օրերում, երբ մարդկանց սրտերի ամեն խորհուրդ չար էր, նախաջրհեղեղյան մարդիկ լցրել էին իրենց անօրենության բաժակը:

Եվ Աստված տեսավ, որ մարդու ամբարշտությունը երկրի վրա մեծ էր, և որ նրա սրտի մտքերի ամեն մի խորհուրդ միշտ միայն չար էր: Ծննդոց 6:5:

Երկրորդ սերունդը ցույց է տալիս, թե երբ ոգեհարցությունը մուտք գործեց թե՛ Երուսաղեմի առաջնորդների, և թե՛ Լաոդիկեական աղվենտիզմի համախմբական կառուցվածքի մեջ: Այն, ինչ «Իսրայելի տան ծերերը» անում էին «խավարի մեջ», իրենց «պատկերների» «սենեակներում», ցույց է տալիս, որ նրանց սրտերի «մտքերի ամեն խորհուրդ միայն չար էր»: Քույր Ուայթը հստակորեն ասում է, որ Երուսաղեմի կործանումը ներկայացնում է աշխարհի վախճանը, և Նոյի օրերի ջրհեղեղի վկայությունը ևս ներկայացնում է աշխարհի վախճանը: Վերջին օրերում նրանք, ովքեր հրաժարվում են ճշմարտությամբ սրբագործվել, ընկնում են ոգեհարցության ազդեցության տակ, ինչպես ներկայացված է Եզեկիելի գրքի ութերորդ գլխի երկրորդ պղծությամբ:

Եզեկիելի երկրորդ գարշելիքը ներկայացնում է այն ապստամբությունը, որը հայտնվեց 1888 թվականին, և դառնում է երկրորդ սերնդի խորհրդանիշը, սակայն դրանից առավել՝ 1888 թվականը, և այն ամենը, ինչ նա ներկայացնում է կամ ինչով ներկայացվում է, կրկնվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Քույր Ուայթը մասնավորապես նշում է, որ 1888 թվականին Հայտնություն տասնութի հզոր հրեշտակը իջավ, և հետևաբար այդ պատմությունը ներկայացնում է այն ժամանակը, երբ Նյու Յորք քաղաքի մեծ շենքերը պետք է տապալվեին Աստծո հպումով, և Հայտնություն 18.1-3-ը պետք է կատարվեր:

«Նախապես կազմավորված կարծիքներից հրաժարվելու և այս ճշմարտությունն ընդունելու չկամությունը ընկած էր Միներապոլիսում Եղբայրներ Վազգոների և Ջոնսի միջոցով Տիրոջ պատգամի դեմ դրսևորված ընդդիմության զգալի մասի հիմքում: Գրգռելով այդ ընդդիմությունը՝ սատանային հաջողվեց մեծ չափով հեռու պահել մեր ժողովրդից Սուրբ Հոգու այն հատուկ գորությունը, որ Աստված փափագում էր նրանց հաղորդել: Թշնամին նրանց արգելեց ստանալ այն արդյունավետությունը, որ կարող էր իրենցը լինել ճշմարտությունը աշխարհին տանելու գործում, ինչպես առաքյալները հոչակեցին այն Հոգեգալստյան օրվանից հետո: Այն լույսը, որ պետք է իր փառքով լուսավորի ամբողջ երկիրը, դիմադրության հանդիպեց, և մեր իսկ եղբայրների գործելակերպի պատճառով մեծ չափով հեռու է պահվել աշխարհից»: Selected Messages, գիրք 1, 235:

1888 թվականի պատմությունը ներկայացրեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին հասած վերջին անձրևի լուրի մերժման օրինակը: 1888-ը Լատդիկեական աղվենտիզմի երկրորդ սերնդի խորհրդանիշն է, որը ներկայացված է Եզեկիելի երկրորդ գարշելիքով, և այնտեղի պատմությունը մատնանշում է մի ապստամբություն, որը նախապատկերված էր Եզեկիելի յոթանասուն ծերերով: Նրանց ապստամբությունը ներկայացնում էր սպիրիտուալիզմը և զուգահեռվում էր Նոյի օրերում փորձաշրջանի ժամանակի բաժակի լցվելուն: Լուրի մերժումը պատկերում էր ղեկավարության կողմից վերջին անձրևի լուրի մերժումը, որը պետք է մատնանշեր իսլամի երրորդ Վայի գալուստը:

«Վերջին անձրևը պիտի թափվի Աստծո ժողովրդի վրա: Հզոր մի հրեշտակ պիտի իջնի երկնքից, և ամբողջ երկիրը պիտի լուսավորվի նրա փառքով»: Review and Herald, April 21, 1891.

Առաջնորդությունը, որ 1888 թվականին մերժեց լուրը, խորհրդանշում էր 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին իսլամի լուրի մերժումը, սակայն Աստված մտադիր է բերել զորության այնպիսի մի հայտնություն, որի ականատեսը կլինեն այդ առաջնորդները՝ որպես իրենց վրա Նրա դատաստանի մի մաս: Վերջին անձրևի զորության հայտնությունը տեղի է ունենում կնքման շրջանի ավարտին: Այն սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, սակայն իր գագաթնակետին է հասնում Հայտնություն տասնմեկի երեքուկես օրերի վերջում, երբ գալիս է «մեծ երկրաշարժը»:

1888 թվականի պատգամը Լատդիկիայի պատգամն էր՝ վերջին կանչը նախկին ընտրյալ ժողովրդի համար, որին այդ ժամանակ արդեն անցնում էին կողքով:

«Ա. Թ. Ջոնսի և Է. Ջ. Վագոների միջոցով մեզ տրված լուրը Աստծո լուրն է Լատդիկիայի եկեղեցուն, և վա յ նրան, ով դավանում է, թե հավատում է ճշմարտությանը, և այնուամենայնիվ ուրիշներին չի անդրադարձնում Աստծուց տրված ճառագայթները»: The 1888 Materials, 1053.

1888 թվականի լուրը ներկայացնում էր այն լուրը, որը բացահայտեց, որ երբ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին Նյու Յորք քաղաքի մեծ շենքերը տապալվեցին, Լատդիկեան եկեղեցուն պետք է տրվեր ուղիղ վկայությունը, և այդ ուղիղ վկայությունը երրորդ Վայի իսլամի լուրն է, որը, երբ փչվում է հետընթաց ապստամբության մեջ ընկած ժողովրդի վրա, զորություն ունի նրանց կենդանացնելու՝ որպես հզոր բանակ:

«Մեր եկեղեցիներին և հաստատություններին պետք է ուղղակի վկայություն տրվի՝ քնածներին արթնացնելու համար»:

«Երբ Տիրոջ խոսքը հավատքով ընդունվում և հնազանդությամբ կատարվում է, հաստատուն առաջընթաց կկատարվի: Այժմ տեսնենք մեր մեծ կարիքը: Տերը չի կարող մեզ գործածել, մինչև որ շունչ չտա չոր ոսկորներին: Ես լսեցի ասված խոսքերը. «Առանց Աստծո Հոգու խոր ներգործության սրտի վրա, առանց Նրա կենսատու ազդեցության, ճշմարտությունը դառնում է մեռած տառ»»: Review and Herald, November 18, 1902.

1888 թվականը նշանավորում է ադվենտիզմի երկրորդ սերնդի սկիզբը, սակայն այն նաև մարգարեության մի գիծ է մատուցում, որը համընկնում է վերջին օրերի հետ: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին Աստված առաջնորդեց այն մարդկանց, ովքեր ընտրեցին ընդունել, որ իսլամի հարձակումը երկրի գազանի վրա մարգարեության կատարման դրսևորում էր, ետ դեպի հին շավիղները: Աստծո ժողովուրդը կարիք ուներ վերադառնալու Ուիլյամ Միլլերի գոհարներին և կրթվելու հիմնարար ճշմարտությունների շուրջ, որոնք ներառում էին առաջին և երկրորդ Վայերի կատարման ըմբռնումը, ինչն էլ իր հերթին հաստատում էր երրորդ Վայի զալուստը այդ ժամանակ: Երբ այդ մարդիկ վերադարձան դեպի այդ հին շավիղները, նրանք առաջնորդվեցին տեսնելու Ամբակումի երկու տախտակների սրբությունը:

1863 թվականի ապստամբությունը Ամբակումի երկու տախտակների դեմ, որոնք Միլլերի գոհարներն են և նաև Ադվենտիզմի հիմքերը, նախատիպեց մի ապստամբություն, որ կրկնվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին. որովհետև Լատդիկեական Ադվենտիզմի ղեկավարությանը մեկ անգամ ևս հնարավորություն տրվեց պաշտպանելու Միլլերի գոհարները կամ մերժելու դրանք: Ադվենտիզմի բոլոր չորս սերունդները, որոնք ներկայացված են Եզեկիել ութերորդ գլխում, նույնպես ներկայացնում են Լատդիկեական Ադվենտիզմի ապստամբությունը 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին:

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք նույնացնել Լատդիկեական ադվենտիզմի երկրորդ սերունդը:

«Աստված մարդուն արարեց այնպիսի զգացմունքներով, որոնք ընդունակ էին ընդգրկելու հավիտենական իրականությունները: Այս զգացմունքները պիտի պահվեին մաքուր և սուրբ՝ ազատ ամենայն երկրավորությունից: Բայց մարդիկ հավիտենությունը դուրս են թողել իրենց հաշվարկից: Աստված՝ Ալֆան և Օմեգան, սկիզբն ու վերջը, Նա, Ով Իր պահպանության մեջ է պահում յուրաքանչյուր հոգու ճակատագիրը, մոռացվել է: Իրենց գիտությամբ զորավոր կարծելով՝ մարդիկ իրենց իջեցրել են Աստծո աչքում ամենացածր աստիճանին:»

«Մարդու միտքը դարձել է երկրային: Աստվածության դրոշմը հայտնաբերելու փոխարեն այն բացահայտում է մարդկայնության դրոշմը: Նրա սենյակներում երևում են երկրի պատկերները: Նոյեի օրերում տիրող այն ապականիչ սովորությունները, որոնք այդ դարի բնակիչներին դրել էին փրկության հույսից անդին, այսօր ևս երևում են»: Signs of the Times, December 18, 1901.